

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΗΘΙΚΟΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Τὸ γράμμα ἀποκτείνεται,
τὸ δὲ πνεῦμα ζῶσιν αἰετ

(Β'. Κορ. γ'. 6)

ΑΦΟΡΜΗ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἡ ἀντίληψις, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς, ἡ θλίψις ἐπὶ τῇ θείᾳ τῆς με
καλπάζουσας ταχύτητά ἐξαπλουμένης καὶ εἰς τὸ μικρότερον χωρίον
ἀκόμη θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἀσεβείας, ὑλόφροσύνης καὶ ἀπι-
στίας, αἵτινες πᾶσαι ἐν συνεργασίᾳ, δὲν δύνανται εἰ μὴ ἀσφαλῶς νὰ
φέρωσι τὴν κοινωνικὴν ἐξάρθρωσιν καὶ καταστροφὴν, ἂν ἡ προόδος
τῶν δὲν ἀνακοπῇ· ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς ἡ θλίψις, ἐπὶ τῇ θείᾳ λαοῦ,
ἀδιδάκτου ἐν τῇ πίστει, εἰς βαθμὸν τρομακτικὸν καὶ τέλος, ἡ
στενοχωρία διὰ τὴν ἐπὶ δώδεκα ὅλους αἰῶνας ἐκκλησιαστικὴν στα-
σιμότητα, ἐξ ἧς προήλθεν ὡς τὸ ἅπαντον τοῦ λαοῦ, ἡ ξηρὰ καὶ ἀγο-
νος τυπικολατρεία, ἣν ὁ Θεὸς βδελύσσεται, ἀλλ' ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ
τι πλεόν.

ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Ὁ Μέγας καὶ ἑκατομυριόνη-
κτος εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ἐγέννησε
πολλὰ νέα καὶ διαφόρου φύσεως
προβλήματα καὶ μετ' αὐτῶν ἐσημεί-
ωσε γενικῶς μεταβολὴν καὶ πρόοδον
καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν τρόπον τοῦ
σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν τόσον τῶν
ἀτόμων ὅσον καὶ τῶν ὁμίλων, εἰς
βαθμὸν μάλιστα ὥστε, ὅχι μόνον τὰ
κράτη καὶ αἱ πολιτεῖαι ἀλλὰ καὶ πᾶν
καθόλου σύστημα νὰ σκέπτεται σο-
βαρῶς καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἀναθεώρη-
σιν καὶ τὸν συγχρονισμόν αὐτοῦ
πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Γε-
νικὴ ἀπαιτήσις—ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ
αἰωνόβια σφάλματα, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ
τὰ ἐσφαλμένα καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐφαρ-
μογὴ νέων ἀρχῶν, νόμων καὶ δια-
ξτάσεων προσαρμοζομένων πρὸς τὰς

σημερινὰς βιοτικὰς ἀπαιτήσεις καὶ
κοινωνικὰς συνθήκας.

Πρὸς τὴν τοιαύτην κοινωνικὴν
ραγδαίαν ἀνασυγκρότησιν καὶ μετα-
βολὴν, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἡ ἐκκλη-
σία ἀδιάφορος, διότι τότε θὰ ἤρχετο
εἰς ριζικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πνεῦμα
τῆς ἐποχῆς, ἐξ ἧς, θὰ προέκυπτε μέ-
γα καὶ ἀγεφύρωτον χάσμα. Νὰ πα-
ρίδῃ νέαν περίοδον τῆς ἀνθρωπίνης
ἱστορίας εἶναι ἀδύνατον. Ἡ ἀδιαφο-
ρία θὰ ἦτο ἄλλως τε ἀρνήσις τοῦ σκο-
ποῦ δι' ὃν ἐτάχθη ἡ Ἐκκλησία καὶ
τοῦ προσορισμοῦ της, ἡ ἐπίτευξις τοῦ
ὁποίου ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ὡς καθῆ-
κον ὅπως μαζί με τὰς ἄλλας ἐνεργείας
της προσπαθῇ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ν' ἀν-
ταποκρίνεται πρὸς τοὺς ἐκάστοτε
παρουσιαζομένους νέους ὀρίζοντας

τοῦ πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ν' ἀσκή τὴν δέουσαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας καὶ νὰ δίδῃ τὴν πρέπουσαν κατεύθυνσιν πρὸς τὰς διαθέσεις τῆς βουλήσεως καὶ τῆς ψυχῆς ἐκάστης γενεᾶς.

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἡ πρωτοποροῦσα ἐν τῇ ἐκδηλώσει πάσης συγχρόνου θρησκευτικῆς, ἠθικῆς, ἐπιστημονικῆς, φιλανθρωπικῆς, καλαισθητικῆς καὶ πάσης ἄλλης εὐγενοῦς κινήσεως καὶ πρὸς τὰς περιστάσεις προσαρμοζομένη, ἔλυνεν ἱκανοποιητικῶς τὰ παρυσιαζόμενα ἐκάστοτε ζητήματα καὶ διωργάνου καὶ κατηύθυνεν ἀναλόγως τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν αὐτῆς ζωὴν.

Ἀλλ' οἱ καιροὶ καὶ αἱ περιστάσεις ἐκτείνει παρῆλθον καὶ σήμερον ἄλλαι συνθήκαι καὶ νέαι μεταβολαὶ τῶν ὄρων τῆς γενικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιβάλλουσι καὶ ἀπαιτοῦσιν ἄμεσον τροποποίησιν καὶ τῶν ὄρων τῆς ἐπὶ μέρους τοιαύτης τῶν ἀτόμων καὶ τῶν συστημάτων. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ὡς σύστημα καὶ ὡς ὄργανωσις, ὀφείλει εἰς τὸν νόμον τοῦτον τῆς μεταβολῆς ὑπείκουσα, νὰ ἐργασθῇ καταλλήλως, νὰ καθορίσῃ τὸν μελλοντικὸν ὁργανισμόν αὐτῆς τὸν ἀφορῶντα τὴν διοίκησιν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν θείαν λατρείαν, τὸν κληρὸν καὶ ἐν γένει τὸν ἐξωτερικὸν αὐτῆς, βίον συγχρονίζουσα τοιοῦτοτρόπως αὐτὸν πρὸς τὰς νέας συνθήκας καὶ περιστάσεις.

Οὕτως ἐνεργοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ ἄρῃ τὴν προσοπτομένην αὐτῇ μορφήν ὅτι παρουσιάζει τι τὸ ἀναχρονιστικόν, ἀδιαφόρως καὶ ἀπαθῶς προσβλέπουσα πρὸς τὰς προόδους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐ-

πιστήμης καὶ μηδεμίαν προσοχὴν παρέχουσα μηδὲ μέριμναν καὶ ἐνέργειαν καταβάλλουσα πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ τάσεων τοῦ αἵωνος, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ κατορθοῖ πληρέστερον τὸν θεῖον αὐτῆς προορισμόν, εὐρισκομένη ἐν γνώσει καὶ ἐπιγνώσει πάσης προοδευτικῆς κινήσεως, μάλιστα δὲ πολλὰς καὶ ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ αὐτῆς διατελοῦσα, παρέχουσα τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν ἐμπρέπουσαν σύγχρονον οὐσιαστικὴν καὶ ὑγιᾶ τροφήν καὶ συντελοῦσα εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἐνίσχυσιν καὶ ἐδραίωσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἀποκεκαλυμμένῃ ἁληθείᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο ἀκριβῶς εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ διενήργει ἡ ἀρχαία ἡμῶν ἐκκλησία, ἐξ οὗ καὶ ἡ παρατηρουμένη ἐν αὐτῇ ποικίλη ἀνάπτυξις καὶ ἀκμὴ, ὡς προδήλως μαρτυρεῖ ἡ δογματικὴ θεολογικὴ, κοινωνικὴ, ἠθικὴ καὶ λοιπὴ πνευματικὴ διαμόρφωσις αὐτῆς καὶ ἐσωτερικὴ ζωὴ, ἀφορῶσα τὴν θείαν λατρείαν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ τὸν πρακτικὸν ἐν γένει βίον αὐτῆς εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἀντιθέτως ὁμως πρὸς τὴν τοιαύτην περὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἀντίληψιν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας καὶ τὰς σχετικὰς αὐτῆς ἐνεργείας, οὐδὲν δυστυχῶς τὸ οὐσιῶδες καὶ ἐπιβλητικὸν ἔχει ἤδη νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἐκκλησία, ἐκτὸς μιᾶς ἀγόνου καὶ ξηρᾶς τυπικολατρείας.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις ὡς ἦτο ἐπόμενονον μέσα εἰς τὸν ὄργωντα εἰκοστὸν αἰῶνα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὀρθόδοξον ἀδιάφορον. Πανταχόθεν ὑψώθη ἡ φωνὴ ἡ τονίζουσα τὴν ἀνάγκην τῆς ταχείας προσαρμογῆς τῆς Ἐκ-

κλησίας πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς τοιαύτης διοργανώσεως αὐτῆς ὥστε νὰ καταστῇ φάρος πρὸς ὃν ὁ λαὸς νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματά του καὶ νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἡ μόνη ἡ τουλάχιστον ἡ κυριωτάτη δύναμις διὰ τῆς ὁποίας δύναται νὰ προέλθῃ ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλόντος αὐτὴν ὀλέθρου.

Παραλλήλως πρὸς τὸν πράσινον τάπητα τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν προβλημάτων ἤρχισαν νὰ στρώνονται καὶ ἄλλοι πέριξ τῶν ὁποίων ἀντιπρόσωποι κοινωνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων θὰ ζητήσουν τὴν ἐξέτασιν καὶ λύσιν ἀναλόγων φλεγόντων ζητημάτων.

Καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν τοιούτων προσπαθειῶν τὸ κατὰ τὸ 1923 συγκροτηθὲν ἐν Κ) πόλει Πανορθόδοξον συνέδριον, εἰς ὃ παρακαθήσαντες ἀντιπρόσωποι ἑξ αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ἔθιξαν καὶ συνεζήτησαν τὰ κυριώτερα τῶν ἀπασχολούντων τὴν καθόλου ἐκκλησίαν ζητήματα καὶ ἀπεφάνθησαν ἐπ' αὐτῶν, οὕτως ὥστε ὡς ἀποτέλεσμα ἄμεσον νὰ προκύψῃ ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς συνόδου, ἣτις θὰ λύσῃ ὀριστικῶς πάντα τὰ λύσιν ἔχοντα ἀνάγκην ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἐγκαινιάσῃ νέαν ἐποχὴν, σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Τὸ λαβὼν χώραν τὸ 1923 Πανορθόδοξον συνέδριον, ὑπῆρξε μεγίστης ἀξίας καὶ ὁ συγκαλέσας τοῦτο θὰ ἐκτιμηθῇ ὡς οὐχὶ τυχαῖος ἀνὴρ ὑπὸ τῆς ἱστορίας.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ 1927 θὰ σημείωσῃ διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Οἰκουμενικῆς προσυνόδου (ἣτις κατὰ

πᾶσαν πιθανότητα θὰ μετατραπῇ εἰς Οἰκ. Σύνοδον) νέον τῆς Ἐκκλησίας σταθμὸν ἐξ οὗ θὰ πηγάζῃ ζωὴ καὶ δρᾶσις, ἣτις θὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὸ πλῆρωμα αὐτῆς ὥστε τοῦτο νὰ χαράξῃ νέαν ἐποχὴν διαπνεομένην ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνάγκη ὅμως καθ' ἡμᾶς ὅπως ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐκκλ. ζητημάτων τὰ ὁποῖα κρίνονται ὡς χοῦζοντα μεταρρυθμίσεως νὰ διαφωτισθῇ ὁ λαὸς Ἀνάγκη νὰ ἀναλυθῶσι ταῦτα λεπτομερῶς εἰς τὸν λαόν, ἵνα οὗτος πεισπῇ περὶ τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαίου τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῶν ὥστε ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θ' ἀκούσῃ ὅτι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα μετερρυθμίσθῃ, μὴ μεῖνῃ ἔστω καὶ μέρος αὐτοῦ κατὰ πλῆκτον καὶ ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸ σκόπιμον καὶ ὠφέλιμον τῶν ἐπενεχθεισῶν μεταρρυθμίσεων καὶ ἐπομένως ἐκμεταλλεύσιμον εἰς χεῖρας τῶν θρησκοκαπῆλων, ὡς συνέβη εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου. Ἀνάγκη ὅπως τοῦτο γίνῃ, ὅπως ὅχι μόνον οἱ κληρικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ δημοσιογράφοι καὶ πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ διαφωτίσωσι τὸν λαόν καὶ μάλιστα οἱ πρῶτοι.

Οὕτως ἡ ἡρεμος καὶ σοβαρὰ συζητήσις ἐπὶ τῶν ὑπὸ κρίσιν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, θὰ συμβάλῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν λύσιν πολλῶν ἀποριῶν, καὶ τὴν διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης.

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(ΚΑΤΑ Ο. S. MARDEN)

Ἐπὶ τῆς πλακῆς ἡλιακοῦ ὥρολογίου ὑπῆρχε ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Δεικνύω μόνον τὰς ἡλιοφεγγεῖς ὥρας». Πόσον ὥραιότερα, πόσον πλατυτέρα, πόσον πληρεστέρα θὰ ἦτο ἡ ζωὴ μας, εἰν ἐνεκωλυόμεθα καὶ ἐπραγματοποιούμεν τὸ ἔμβλημα τοῦτο!

Ὅποια εὐτυχία, εἰν ἐμψυγόμεν νὰ ἐξαλείψωμεν διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν μνήμην μας τὰς κακὰς ἐντυπώσεις, τὰς δυσαρέστους ἀναμνήσεις, τὰς ἀποθαρρυντικὰς ἐπιρροάς! Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ καλλιεργώμεν καὶ νὰ ἐξωτερικεύωμεν μόνον ὠραίας σκέψεις, φρονήματα, τὰ ὅποια ἐξυψοῦν καὶ ἐνθαρρύνουν, αἱ δυνάμεις τῆς ζωῆς μας θὰ ἐπολλαπλασιάζοντο.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ τοιαύτην ψυχροσύνησιν ὥστε εἶναι ἀνίκανοι νὰ διατηρήσουν εὐχάριστόν τινα ἐντύπωσιν ἢ ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν ζωὴν των. Ὅσάκις τοὺς συναντᾷτε, ἔχουν νὰ σᾶς ἀναφέρουν καὶ κάτι τραγικὸν τὸ ὁποῖον ἔπαθον ἢ προαισθάνονται ὅτι θὰ πάθουν. Ἐκάστη ἐκδήλωσις των φέρει τὸ μαῦρον ἀποτύπωμα τῆς ἀποσιθοδείας. Σᾶς διηγούνται δυστυχήματα, καταστροφάς, κινδύνους, δοκιμασίας ἀτομικὰς, οἰκογενειακάς, σπανίως δὲ ἐνθουμοῦνται ἡμέρας εὐχαρίστους καὶ εὐτυχεῖς. Κατὰ τὴν γνώμην των, οἱ χρόνοι εἶναι πάντοτε σκληροί, τὸ χοῦμα σπάνιον. Ἡ ὅλη ζωὴ των σᾶς κάμνει τὴν ἐντύπωσιν εἰκόνας εἰς τὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ ἐντόνως ἡ σκιά. Περὶ αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ φωτεινόν, τὸ ἡλιολαμπές, τὸ φαιδρόν, τὸ ὥραϊον. Ἡ ψυχὴ των εἶναι συγκεκλεισμένη καὶ δὲν ἔχει καμμίαν φωτεινὴν προεκβολήν.

Ἄλλοι παρουσιάζονται μὲ χαρακτῆρα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον. Πάντοτε σᾶς ὁμιλοῦν περὶ πραγμάτων εὐχαρίστων. Καὶ ὅμως πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ δυστυχήματα ἐδοκίμασαν καὶ ἀπωλείας καὶ λύπας. Ἀλλὰ τόσον σπανίως σᾶς ὁμιλοῦν περὶ αὐτῶν ὥστε νομίζετε ὅτι εἰς τὴν ζωὴν των μόνον τὴν εὐτυχίαν συνήντησαν, μόνον ἀγάπην εὖρον, μόνον φίλους ἀπέκτησαν. Δὲν ῥίπτουν καμμίαν σκιάν εἰς τὸ περιβάλλον των. Ἐκάστη ἐκδήλωσις των φέ-

ρει τὴν σφραγίδα ἡῆς αἰσιοδοξίας καὶ εἶναι ἀκτινοβόλημα χαρῆς καὶ ἁρμονίας. Ἡ προσέγγισις των σᾶς διανοίγει τὴν καρδίαν καὶ σᾶς προκαλεῖ τὰ ὥραιότερα αἰσθήματα, ὅπως διανοίγεται τὸ ῥόδον καὶ διαχύνεται τὸ ἄρωμά του εἰς τὴν πρόσψυσιν τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος. Ποτὲ δὲν σᾶς πλησιάζουν χωρὶς νὰ σᾶς μεταδώσουν χαράν, φαιδρότητα, ἀγάπην. Ποτὲ δὲν ὁμιλοῦν χωρὶς νὰ σᾶς ἐμπνεύσουν. Σᾶς ἀποχωρίζονται καὶ αἰσθάνεσθε ἀκόμη τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τὰ ὅποια ἐσκόρπισαν εἰς τὴν διάβασίν των. Γνωρίζουσι νὰ μεταμορφώσουν τὴν πεζότητα εἰς ποιήσιν, τὴν ἀσχημίαν εἰς ὥραιότητα, τὴν παραφωνίαν εἰς ἁρμονίαν.

Ἄνθρωποι καλλιεργοῦντες τοιαῦτα φρονήματα καὶ αἰσθήματα, εἶναι πολὺ φυσικὸν ὅτι προσδίδουν ἀξίαν καὶ θέλητρον καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἐπίπονον καὶ ἀχαρὶν ἐργασίαν. Ἐπιδίδονται εἰς αὐτὴν μὲ διάθεσιν καλλιτέχνου καὶ τὴν καθιστοῦν ὥραϊαν καὶ τερπνὴν, ἐνῶ ἄλλοι μὲ ἀντίθετα αἰσθήματα κατορθώνουν νὰ ἐξουθενώσουν καὶ τὸ ὥραιότερον ἔργον νὰ μεταβάλουν εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ τὰ εὐγενέστερα ἐπαγγέλματα.

Μερικαὶ γυναῖκες μὲ ἀληθῆ ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ των, μεταμορφώνουν πτωχικὰς καλύβας εἰς ἀληθινὰ παλάτια. Μέσα εἰς τὴν πενιχρότητα τοῦ περιβάλλοντός των ἀκτινοβολοῦν φῶς τὸ ὁποῖον τὸ ἀναδεικνύει ὥραϊον καὶ ἄνυστον. Ἀκτινοβολοῦν τὸ γλυκὺ φῶς, τῆς ἀγάπης τὸ ὁποῖον ἐξωραίζει καὶ τὴν ταπεινωτέραν ἐστίαν, ἐνῶ ἄλλαι μὲ πολλὰ ἐκατομμύρια ἀδυνατοῦν νὰ τὸ κατορθώσουν. Μέσα εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας μὲ τὰ πλούσια παραπετάσματα καὶ τὴν ἀριστουργηματικὴν διακόσμησιν αἰσθάνεσθε πολὺ λάμπει τὴν ἀπουσίαν τῆς φαιδρότητος καὶ τῆς θερμότητος τὴν ὁποίαν διαχύνει καρδία ἀγαπῶσα καὶ συμπαθοῦσα.

Διατηροῦντες εἰς τὸ πνεῦμά μας σκέψεις ἀγάπης, συμπαθείας καὶ φαιδρότητος, ἀποκτῶμεν τὴν συνήθειαν νὰ ἐπιδεικνύωμεν εἰς τοὺς ἄλλους ἡλιοφώτιστον πάντοτε τὴν ὕμιν τῆς ψυχῆς μας. Τοῦναντίον, ἀνακυκλοῦντες διαρκῶς σκέψεις σκληρότητος, δυσμενείας, μίσους καὶ φόβου καθιστάμεθα σκυθρωποί, φιλύποτοι, ἀνήσυχοι, σαρκαστικοί, εἰρωνες. Ὑπὸ τὸ

κράτος τοιούτων σκέψεων δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἄλλην ἐκδήλωσιν πλὴν τῆς θλίψεως.

Οὐδενὸς ἀνθρώπου ἡ διάνοια δύναται νὰ λειτουργήσῃ κανονικῶς ἐφόσον ἐπισκοτίζεται ἀπὸ σκέψεις μελαγχολικὰς ἢ μοχθηράς. Ὁ διανοητικὸς οὐρανὸς πρέπει νὰ εἶνε καθαρὸς καὶ διαυγής· ἄλλως, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐνθουσιασμός, οὔτε λάμψις, οὔτε ἁρμονία, οὔτε ὠραιότης εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ πνεύματός μας.

Μὴ πλανώμεθα! Ὅ,τι ζητοῦμεν τοῦτο καὶ λαμβάνομεν ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ἡ διανοητικὴ μας διάθεσις καθορίζει, ἐκ τῶν προτέρων τίνα κατεύθυνσιν θὰ λάβωμεν, ἂν θὰ καταστῶμεν εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς, ἂν ἡ ζωὴ μας θὰ εἶνε ἄσμα χαρᾶς ἢ θρηνηφδία.

Ἐὰν ἐπιθυμήτε νὰ φθάσητε εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ψυχικῆς σας ἱκανότητος, ἔὰν θέλετε νὰ ἐκκολαφθοῦν τελείως αἱ ἀπειροὶ δυνατότητες μετὰ τὰς ὁποίας σᾶς ἐπροίκισεν ὁ Οὐράνιος Πατήρ, ἄφετε τὸ πνεῦμά σας ἐλεύθερον εἰς τὸν ἥλιον τῆς χαρᾶς, τῆς ὠραιότητος, τῆς ἀληθείας. Καλλιεργήσατε σκέψεις παιδράς, εὐγενεῖς, ὑψηλὰς. Θάψατε πᾶν ὃ,τι τείνει νὰ σᾶς καταστήσῃ δυστυχεῖς, πᾶν ὃ,τι σᾶς ὑποδουλώνει πνευματικῶς καὶ σᾶς καταπονεῖ πρὶν νὰ ταφῇτε ὑπ' αὐτοῦ.

Ἡ ψυχὴ σας εἶνε ναὸς, εἶνε ἱερὸν ἄδυτον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἱερουργεῖ ὁ Θεός. Ἡ εἰσοδὸς του πρέπει νὰ εἶνε κλειστή εἰς τὰ ἀνάξια, τὰ μικρὰ καὶ τὰ εὐτελῆ.

Εἶνε αἰσχος. εἶνε ἐσχάτη ταπείνωσις δι' ἐν ἀνθρώπινον ὄν, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν σφραγίδα τῆς θεότητος, νὰ ἀφίνεται ἔρμαιον σκέψεων ταπεινῶν, ἀναξίων, ἀπογοητευτικῶν. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ καλλιέργεια κακῶν σκέψεων θὰ προκαλῇ τὸσσην ἐντροπὴν ὅσην καὶ ἡ κλοπή. Ὅταν λάβῃ ὁ ἄνθρωπος συνειδήσιν τῶν ἀπειρῶν δυνατοτήτων μετὰ τὰς ὁποίας τὸν ἐπροίκισεν ὁ Θεός, δὲν θὰ ἀρῇσῃ πλεον ἑαυτὸν αἰχμάλωτον εἰς τοὺς τόσους ἐχθροὺς τοῦ πνεύματός του, οἱ ὁποῖοι τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ τοῦ λίχνου μέχρι τοῦ τῆφου.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἢ ἐκδήλωσιν του ὀφείλει νὰ εἶναι εἰκὼν καὶ ἑκφράσις τῆς ἁρμονίας καὶ οὐχὶ τῆς παραφροσύνης. Ὅφείλει νὰ εἶναι τὸ ἔκτυπον τῆς ὠραιότητος, τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης,

τῆς εὐτυχίας, τῆς ὁλοκληρίας καὶ οὐχὶ τῆς μετριότητος. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τοῦ Δημιουργοῦ.

Διὰ νὰ ἐκμάθητε τὴν τέχνην τοῦ εὖ ζῆν, ἀνάγκη νὰ διαπαιδαγωγήσητε τὸ πνεῦμά σας κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ δύναται νὰ λησμονῇ πᾶσαν ἀνάμνησιν ἢ ὁποία εἰς τίποτε μὲν δὲν ὀφείλει, παρακλύει δὲ τὴν προσδόν σας καὶ συντελεῖ εἰς τὴν δυστυχίαν σας. Ὁσφδῆποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε μέγα τὸ παραπτώμα σας, ὀφείλετε νὰ τὸ λησμονήσητε, νὰ τὸ θάψητε διὰ παντός.

Εἶνε ἀρκετὸν ὅ,τι ἐξ αὐτοῦ ἐδιδάχθητε. Ἐντυπώσατε ἀσφαλῶς εἰς τὴν μνήμην σας τὸ ἐξ αὐτοῦ διδάγμα καὶ προχωρήσατε χωρὶς νὰ στραφῇτε πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ μόνον καλὸν τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ διὰ σᾶς ἓν σφάλμα, μία πλάνη, εἶνε νὰ τὰ καταστήσῃτε ἀρχὴν καὶ ἀφειρητὴν καλυτέρου βίου. Ἀναπολήσατε πρὸς στιγμήν τὰς συγκινητικὰς σκηνάς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπικοινωνεῖ πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ ἀρχὴ τὴν ὁποίαν θέτω εἶνε ἀπολύτως χριστιανικὴ.

Εἰς τί ὀφείλει ἡ ἀνάμνησις ἀδικημάτων, ἡ ἀναπόλησις ἀτυχημάτων, παρελθόντων; Λησμονήσατέ τα τὸ ταχύτερον, ἀποδιώξατέ τα ἀπὸ τοῦ πνεύματός σας, ὅπως ἀποδιώκεται τὸν κλέπτην ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας. Δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ χορηγήσητε ἄσυλον εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ψυχικῆς εὐρωστίας σας, οἱ ὁποῖοι εἶνε τὸ μῖσος, ἡ μνησικακία, ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀνήσυχος μέριμνα, οἱ προσλήψεις οἱ δεισιδαιμονίαι, ὁ φόβος.

Ὁ φόβος! Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Παρουσιαζόμενος ὑπὸ διαφόρους μορφάς, συσκοτίζει τὸν νοῖν μας παραλύνει τὰς δυνάμεις καὶ ἐξαποδίνει τὴν ἱκανότητά μας πρὸς θαρालέαν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς. Τὸ πλεῖστον τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν δυσχερειῶν μας ὀφείλονται εἰς τὸν ἔμφοβον τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον προβλέπομεν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ ἀναμένωμεν ἐπικείμενα δεινὰ, νὰ φοβώμεθα μήπως δυστύχημά τι μᾶς συμβῇ μήπως ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν δὲν ἔχωμεν καλῶς, ὑποσκαίπτει τὴν εὐτυχίαν μας καὶ ἐπὶ τέλους ἀποδεικνύει ὅτι τίποτε δὲν μᾶς συνδέει πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα.

"Ολοι ἐν γένει αἱ κακαὶ σκέψεις, ὅλα τὰ κακὰ αἰσθήματα μᾶς ἐκχυδαίζουν καὶ ἐνισχύουν τὸ κτηνώδες μέρος τῆς υπάρξεώς μας. Ἐνῶν τὰ καλὰ αἰσθήματα, αἱ καλαὶ σκέψεις ἐξευγενίζουν τὴν ζωὴν μας ἐξωραΐζουν τὸν χαρακτήρα μας, πλουτίζουν τὴν φύσιν μας. Ἡ διανοητικὴ διάθεσίς μας δίδει τὸν τόνον εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅσα εἶνε αὕτη, τοιοῦτοι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἐναντὶ τῶν ἄλλων. Εἴμεθα ὅμοιοι πρὸς τὸ ἰδεώδες μας. Δὲν ἐγνωρίσα ἀνθρώπων πράγματι ἀγαθόν, ὁ ὁποῖος νὰ ἐνασχολεῖται εἰς τὸ νὰ κρίνῃ καὶ ἐπικρίνῃ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, νὰ ὑποπτεῖ τὰς προθέσεις των, νὰ καταλογίζῃ εἰς αὐτοὺς ἐλαττήρια ταπεινά καὶ ἐγωϊστικά. Ὁ ἀγαθὸς διαβλέπει εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ὅτι καλὸν ἐνέθιχεν ὁ Θεὸς καὶ τοῦτο προσπαθεῖ νὰ ἀναπτύξῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΤΙ ΠΑΣΧΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΟΜΕΝ ΛΑΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ

"Αν σήμερον ὑποφέσωμεν ἀπὸ τόσας καὶ τόσας δοκιμασίας καὶ πικρίας, αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν βίον μας ἀβίωτον, τοῦτο συμβαίνει ἐκ τοῦ ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἀποτελούντων τὴν κοινωνίαν ἀνθρώπων εἶναι πᾶν ἄλλο παρὰ χριστιανοί. Ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος, καίτοι πικρά. Ὁ λαὸς ἀφεθεὶς ἀβίωτος ἐν τῇ πίστει, ἐφθασεν εἰς σημεῖον τρομακτικῆς καταστάσεως, ἥτις διὰ ἀρχῆς ἐγκυμονεῖ κινδύνους ὅχι μικροῦς. Ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ κακοήθεια προβάλλει πανταχόθεν θρασεῖαν τὴν κεφαλὴν. Τὰ λαμβανόμενα ἐνίοτε αὐστηρὰ νομοθετικά μέτρα μένουσιν ἀνεφάρμοστα λόγῳ τῆς φοβερᾶς ἐπεκτάσεως τοῦ κακοῦ. Ἀπαιτῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι τὸ κακὸν θὰ περιορισθῇ ἢ θὰ σταματήσῃ ἐὰν οἱ ἡμίσεις τῶν πολιτῶν γίνουν χωροφύλακες διὰ νὰ φυλάττουν καὶ καταδιώκουν τοὺς ἄλλους ἡμίσεις.

Τὸ κακὸν δὲν κόπτεται παρὰ μόνον ἐὰν οἱ πολῖται ἀποκτήσουν χριστιανικὰς ἀρχάς. Ὁ καλὸς χριστιανὸς εἶνε καὶ καλὸς πολίτης. Μόνον ὁ καλὸς χριστιανὸς ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του διότι τοῦτο θεω-

ρεῖ ὡς πρῶτιστον αὐτοῦ καθήκον πρὸς ἐκ δὴλωσιν τῆς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς πίστεώς του ὑπακοῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Ὁ καλὸς χριστιανὸς ὡς ἰδανικὸν του θεωρεῖ μαζὶ μὲ τὴν πρόδον καὶ εὐτυχίαν του τὴν πρόδον καὶ εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, παντὶ τρόπῳ συμβάλλων εἰς πραγμάτωσιν αὐτῆς. Τίς δύναται νὰ φέρῃ ἔστω καὶ ἓνα παράδειγμα καλοῦ χριστιανοῦ ὅστις καὶ κατ' ἐλάχιστον ἐδλαψε τὸν πλησίον του ἢ ἀπέφυγε νὰ τὸν βοηθήσῃ πασχοντα ἢ θέλοντα νὰ προσδεύσῃ;

Ἄλλ' ὁ κατ' ὄνομα χριστιανὸς εἶνε ἀνυπότακτος καὶ ἀπειθὴς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας του. Τὸ τί παρηγγέλλει καὶ ζητεῖ ὁ Χριστὸς ἀγγεεῖ καὶ συνεπῶς καὶ τὸ παρηγγελμά του «ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» τοιοῦτος ὢν ζητεῖ καὶ ἐπιδιώκει μόνον τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐγὼ του ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἄλλων, δι' ὧν τῶν ἀθεμίτων ἀκόμη μέσων. Ὡς ἄλλος ἀρπακτικὸς ἰχθὺς ζητεῖ πρὸς πάχυνσιν καὶ κορεσμόν του νὰ φάγῃ τρόπον τινὰ τὸν ἄλλον.

Μόνον κοινωνία ἀληθῶς χριστιανικὴ δύναται νὰ εὐτυχῇ. Ἐν τῇ συμπερόντι ἡμῶν πρωτίστως ἄς γίνωμεν καλοὶ χριστιανοὶ καὶ πᾶσαν ἡμῶν τὴν φροντίδα ἄς δαπανήσωμεν ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους κάμωμεν τοιοῦτους.

Μελετῶντες τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ προσοχῆς ἀδύνατον νὰ μὴ μεταδληθῶμεν ἐπὶ τὰ θελτίω, ἀδύνατον νὰ μὴ γίνωμεν σὺν τῷ χρόνῳ καλοὶ χριστιανοί. Εἰς οἵανδήποτε σελίδι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἂν ρίψωμεν τὸ βλέμμα, θὰ συναντήσωμεν τὸν πολυτιμότερον φίλον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἔτοιμον νὰ πράξῃ ὑπὲρ ἡμῶν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος οὔτε κατὰ προσέγγισιν δύναται νὰ πράξῃ, διότι οὐδεὶς ἄλλος ἔχει τὴν καρδίαν του καὶ τὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης του. Μόνον λαὸς ὅστις κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν μελετᾷ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ συνήψε φίλιαν μὲ τὸν Χριστὸν δύναται ἀληθῶς νὰ εὐτυχῇ. Εἰς τοιοῦτον λαὸν αἱ φυλακαὶ θὰ κλείσωσι καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΟΘΕΙΣΑΙ ΠΡΟ 96 ΕΤΩΝ

«Πολλαὶ ἀρεταὶ ἀμελοῦνται καὶ πολλὰ κακία πράσσονται διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι δὲν ἔχομεν ἀκριβῆ ἔννοιαν, τί πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἀρετὴ, καὶ εἰς ποίας πράξεις ἀρμόζει τὸ ὄνομα τῆς κακίας. Ὅθεν εἰς τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος χρεωστοῦν νὰ ἀσχολῶνται οἱ ἱερεῖς, διδάσκοντες τὸν λαὸν τὴν διακρίσιν τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τῆς κακίας, καὶ πείθοντες αὐτόν, ὅτι μία μόνη ὁδὸς ὄχι πολλαί, τὸν κατασταίνει εὐδαίμονα, ἡ ὁδὸς τῆς ἀρετῆς, ὡς ἔλεγαν οἱ στωϊκοὶ φιλόσοφοι, «Ὁδὸς ἀνθρώποις εἰς εὐδαιμονίαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταδείχθη μία δι' ἀρετῆς» ἡ ὁδὸς τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης· ὅτι ἀπὸ μόνην ταύτην ἔχει νὰ ἐλπίσῃ τὴν φυλακὴν τῆς πολιτικῆς του ἐλευθερίας, καὶ ὅτι πλανώμενος ἀπ' αὐτὴν ζημιόνοιοι ἢ αὐτὸς ἢ ἀφίνων εἰς τοὺς ἀπογόνους του κληρονομίαν τὴν ζημίαν τῆς ἐλευθερίας· ὅτι κακὸς χριστιανὸς εἶνε ὁ αὐτὸς καὶ κακὸς πολίτης· ὅτι ἡ ἀδικία ἢ μήτηρ πάσης κακίας, φθείρει ἐπίσης τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πολιτείαν· ὅτι ἄδικος γίνεται, ὅστις δίδει ἢ λαμβάνει τίλους γυμνοὺς ἀπὸ ἐπάγγελμα, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ τρέφεται ἀργὸς ἀπὸ τῶν ἐργαζομένων τοὺς κόπους· ὅστις διὰ τὴν ὁκνηρίαν του κολακεύει τοὺς πλουσίους καὶ δυνατοὺς καὶ πωλεῖ τὴν ἐλευθερίαν του, γινόμενος ἐκείνων παράσιτος· ὅστις δικάζων ἀποβλέπει εἰς τῶν δικαζομένων τὰ πρόσωπα, καὶ οὐχὶ εἰς τῆς δίκης τὴν ἔρευναν· ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ βουλευῇ (νὰ εἶνε βουλευτὴς), ἢ νὰ γερουσιάζῃ (νὰ εἶνε γερουσιαστής), χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστήμην τοῦ βουλευτοῦ ἢ τοῦ γερουσιαστοῦ· νὰ ἄρχῃ διὰ νὰ ἐξουσιάζῃ τοὺς ὁμοίους του ὡς δεσπότης· νὰ κλείνῃ τῶν ἀρχομένων τὰ στόματα διὰ νὰ μὴ ἐξετάζωσι τὸν τρόπον τῆς ἀρχῆς καὶ κυβερνήσεώς του· ὅστις, εἰς ἕνα λόγον, ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅτι δὲν τὸν χρεωστεῖ κανεὶς καὶ τοὺς στερεοῦει, ὅτι χρεωστεῖ αὐτὸς εἰς καθένα των, ὁρέγεται νὰ εἶνε μόνος ἐλεύθερος, νὰ ζῇ δηλαδὴ μεταξὺ πολλῶν ἴσων καὶ ὁμοίων του αὐτὸς ἄνισον καὶ θηριώδη βίον. Τόσον πολλαὶ καὶ πολὺπλαναὶ εἶνε αἱ ὁδοὶ τῆς ἀδικίας· διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ προφήτης, «Ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας».

Καθὼς ἡ δικαιοσύνη περιέχει ὅλας τὰς ἀρετάς.

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ἐστὶ.

Πᾶς δὲ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δικαίος ἐών.

Παρόμοια καὶ ἡ ἐναντία τῆς ἀδικίας γίνεται ὅλγα πάσης κακίας. Ταῦτα κυρίως χρεωστοῦν οἱ ἱερεῖς νὰ διδάσκωσι καὶ τοῦτο μάλιστα εἶνε τὸ ἐπάγγελμά των, νὰ καταστήσωσι τοὺς χριστιανοὺς ἀδελφούς ἰσονόμους καὶ δικαίους, ὡς τοὺς ἀπαιτεῖ τοῦ Χριστοῦ ὁ νόμος «Ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Χριστοῦ».

Ἀδαμάντιος Κοραΐς

ΓΝΩΜΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον εἶχε δημοσιευθῇ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐρωτηματολόγιον ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος, ἂν ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀσυμβίβαστοι· πρὸς ἀλλήλας—ἂν κατὰ τὸ λέγειν τινῶν, «ἡ ἐπιστήμη φονεύει τὴν θρησκείαν».

Πλείσται ἀπαντήσεις ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων, κληρικῶν, καὶ διανοουμένων ἐν γένει, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ αἱ δύο κατωτέρω, παρὰ ἀνδρῶν ὁμολογουμένης ἐπιστημονικῆς αὐθεντίας καὶ ἀμεροληψίας.

Ὁ καθηγητὴς τῆς κλινικῆς παθολογίας ἐν τῇ πανεπιστημίῳ τοῦ Μομπελιέ κ. Γκρασσὲ ἔγραψεν :

«Ἡ θρησκευτικὴ ἰδέα καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα αποτελοῦν οὐσιαστικὸν μέρος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Δύνασθε νὰ τὸ στενοχωρήσητε, νὰ τὸ καταδιώξητε, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ τὸ ἐκμηδενίσγητε.

Ἡ θρησκευτικὴ ἰδέα δὲν εὐρίσκεται εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ μάλλον εἶναι συμπλήρωμα αὐτῆς, διότι ἡ ἐπιστήμη, ἐφ' ὅσον ἐπεκτείνει τὰς προόδους τῆς καὶ εὐρύνει τὸν κύκλον τῶν γνώσεών της, φθάνει μοιραίως εἰς τὸ σημεῖον πέραν τοῦ ὁποίου δὲν δύταται νὰ προχωρήσῃ, τὸ δὲ πέραν τούτου συμπληροῖ ἡ θρησκεία.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν μᾶς πληροφορεῖ πρό-

"ΝΕΑ ΖΩΗ"

ΗΘ ΚΟΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιατρὸς ἐν ΒΑΜΩ—(Κρήτης)

Συνδρομὴ ἑτηδία δραχ. 25

θεν ἤλθομεν καὶ τοῦ πηγαίνομεν ἀγνοεῖ
τὰ πρὸ καὶ μετὰ τὴν προϋσταν ζώην. Ἐπὶ
τούτων ἕως ἡ ὀρθοκεία ἐπιρρίπτει φω-
τεινὰς ἀκτίνας παρηγορίας. Ἀς προσέ-
ξωμεν λοιπὸν νὰ μὴ σβέσωμεν τὰς ἀκτίνας
ταύτας, τὰς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη δὲν θὰ δυ-
νηθῇ νὰ ἀντικαταστήσῃ.»

Ὁ δὲ καθηγητὴς τῆς σχολῆς τῶν Ἐ-
πιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παι-
σίων κ. Παύλος Παινλεδὲ, εἰς ἐκ τῶν δι-
ασημοτέρων συγχρόνων μαθηματικῶν καὶ
διακεκριμένους πολιτικός, ἐδημοσίευσεν
ἐνδιαφέροντα πρᾶγματι ἐκ τῶν τί-
τλων «Τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα καὶ τὸ
θηρησκευτικὸν πνεῦμα», ἐκ τῆς ὁποίας
λαμβάνομεν τὴν ἐξῆς περικοπήν:

«Ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω ὅτι δὲν ὑπάρχει
ἀντίφθοις, ἀλλὰ, ὁμοθυμᾶν συγγένει-
α, μεταξύ τοῦ πρᾶγματι ἐπιστημονικοῦ
πνεύματος καὶ τοῦ πρᾶγματι θηρησκευ-
τικοῦ πνεύματος. Τί ἐστὶ ἐπιστημονικὸν
πνεῦμα; Εἶνε ἡ ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν τὴν
ἀλήθειαν περὶ τοῦ Σύμπαντος. Τί δὲ ἐστὶ
θηρησκευτικὸν πνεῦμα; Εἶνε κατ' οὐσίαν
ἡ ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα νὰ
γνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ προσ-
ρισμοῦ μας, περὶ τῆς ἀρχῆς μας καὶ τῆς
θεσεως μας εἰς τὴν φύσιν.

Αἱ δύο αὗται ἀνάγκαι δὲν εἶνε ἀντίθε-
τοι· πηγάζουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς—τοῦ
ρίγους, τρόμου καὶ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον
καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἀντι-
κρύξῃ τὸ διπλοῦν ἄπειρον τοῦ χρόνου καὶ
τοῦ χώρου ἀπ' ἐνὸς καὶ τοῦ ἀβύλου κόσμου,
ἐν τῷ ὁποίῳ αἰσθάνεται ἐαυτὸν καταπον-
τιζόμενον, ἀπ' ἐτέρου. Τὸ ἐπιστημονικὸν
πνεῦμα καὶ τὸ θηρησκευτικὸν πνεῦμα εἶνε
αἱ δύο ὁψεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀνησύ-
χου ἀνθρωπίνης ἀνάγκης γνώσεως.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Εὐκαιρία. — Παρὰ τὰς πύλας ἀε-
χαιᾶς ἐλληνικῆς πόλεως εἶχον στήσει ἐν
ἄγαλμα παριστάνον τὴν Εὐκαιρίαν καὶ
τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, ἥτις
εἶνε διάλογος μεταξύ τοῦ ἀγάλματος καὶ
τοῦ ὁδοιπόρου :

Πῶς ὀνομάζεσαι ὦ ἄγαλμα;

Λέγομαι Εὐκαιρία.

Ποῖος σὲ κατεσκεύασεν;

Ὁ Λύσιππος.

Διὰ τί ἵστασαι ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν θα-
λύλων σου;Διὰ νὰ δείξω ὅτι δὲν μένω, παρὰ ὀλί-
γας στιγμὰς.

Διὰ τί ἔχεις πτερὰ εἰς τοὺς πόδας σου;

Διὰ νὰ δείξω ὅτι παρέρχομαι ταχέως.

Διὰ τί ἔχεις τὴν κόμην τόσο μακρὰν
ἐπὶ τοῦ μετώπου σου;Διὰ νὰ μὲ συλλαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι
ὅταν διαβαίω ἐμπρὸς των.

Διὰ τί εἶσαι φαλακρὰ ὀπισθεν;

Διὰ νὰ μάθουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἀπ'
οὐ ἅπαξ παρέλθω δὲν συλλαμβάνομαι
πλέον.

Πάντες ἐκεῖνοι οἵτινες εἰλικρινῶς πι-
στεύουσιν εἰς Αὐτὸν (τὸν Χριστὸν) αἰσθά-
νονται τὴν θαυμασίαν ἠθικὴν ἀγάπην,
ἣν ἔχουσι πρὸς Αὐτόν. Τοῦτο ἀποδεικνύει
εἰς ἐμὲ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Νομίζω ὅτι ἔχω μικρὰν τινα ιδέαν περὶ
ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ δυνάμει νὰ εἶπω
ὅτι πάντες οὗτοι ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ
ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμαι πλὴν οὐχὶ ὡς Αὐτός·
ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο περισσότερον ἄν-
θρώπου». Μέγας Ναυολέων.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ δὲν
εἶνε χρηματιστικός. Εἰς τὴν ἐκδόσιν
τοῦ μᾶς ἡγάγεν ἡ ἐπιθυμία νὰ φανῶμεν
ὡφέλιμοι, ὅπως ἀντιλαμβανώμεθα τὸ
πρόγναι.

Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εὐρωμεν δυσχερά-
τας ἐν τῇ προσπάθειᾳ μας. Ἀναγνώ-
στα, εἰς ἐκτιμᾶτε τὴν προσπάθειάν
μας δὲν θὰ ἐπιδοκῶμεν εἰς ἔξοδα κατὰ
μῆνα μὲν περισσότερα ἀπὸ 1,70 δραχ.
κατ' ἔτος δὲ ἀπὸ δραχ. 25 εἰς ἄς ὡρίσθῃ
ἡ ἑτηδία συνδρομὴ, ἢ ἀντικρύσωμεν
μέρος τῶν δαπανῶν.